

Епічний вечір (1935)

Антонич Богдан-Ігор Васильович

Під прапором мідянолистих буків,
де сонце покотилось вогняним тарелем,
засмагли хлопці, мов джмелі на луках,
гудуть, і вибухає пил з рудих цегелень.

На бурунах трави, в зеленім димі
колишуться корови, мов тяжкі колоди,
і зорі в зорі дзвонять понад ними,
й шумлять під ними буйно життєтворчі води.

Той струм, що з сонних квітів синім димом
проходить в стиглість ядер, спрагу росту будить,
насіння кільчиться, упавши в плідну вогкість.
Мужчини волохаті палять темним оком
дівок широкобедрих, смаглих, повногрудих.
Горбатий янгол лісу манить теплим мохом.

Завиті у пергамент неба зодіаки
ввижаються нам у хрестах щоночі,
і мрії наших вір горять стожарним маком.

І з зір загаслих іскри осявають очі,
червоні півні синій місяць кличуть —
це буревій краси, прапервнів громовиця!

Так родяться релігії й суспільний лад.
Боги й звірня. Громада до громади.
Епічний вечір починає владу,
і синій, вічний стяг лопоче таємниче.

Усоте прославляю буйноту життя!

27 жовтня 1935

Постійна адреса: http://ukrlit.org/antonych_bohdan_igor_vasyliovych/epichnyi_vechir